

Tikrasis gailestingumas reiškia padėti žmogui po mirties pakliūti į aukštesnę būties pakopą. Vedos draudžia gailėtis mirštančio žmogaus jo paties akivaizdoje. Tai tas pats, kas egzamino metu garsiai verkti prie studento, sielotis, kad jis neišlaikys. Tuomet tikrai neišlaikys. Geriau jau padėti jam susikaupti ir pasiruošti egzaminui.

Daugelį kartų teko stebėti mano manymu kvailą gailėsčio pasireiškimą: Nebijok, tu nenumirsi, mes su tavimi dar pagyvensime, dar paūšime. Kokios mintys bus mirštančio žmogaus galvoje? Jis tik ir gailėsis to, ką paliko, ko dar negavo. Kokią būtį jis pasieks po mirties? Apgailėtina, kupiną neišsipildžiusių troškimų. Man laikas nuo laiko tenka sutikti vaikus, kurie jau kelių metų amžiaus serga depresija. Iš kur ji pas tokį mažą vaiką? Tai dėl to, kad jis mirė, gailėdamasis gyvenimo.

Indijoje mirštančiam žmogui stengiasi padėti gimti dorybingoje, religingoje šeimoje, jo mirties metu giedodami religinius himnus, mantras ir aiškindami jam, kas jo laukia mirties metu, ko jis neturi bijoti, kaip jo siela turės elgtis kelionės į naują kūną metu.

Žmogus turi numirti ramiai, nesisielodamas dėl palikto kūno. Vedų raštai, o ir šiuolaikiniai mokslininkai dažnai kalba apie tai, kad mirus kūnui, siela ar sąmoninga būtybė kurį laiką lieka šalia mirusio kūno. Todėl Indijoje miręs kūnas turi būti sudegintas, o pelenai išbarstyti dar iki saulės nusileidimo arba iki saulės patekėjimo, priklausomai nuo to dieną ar naktį mirė žmogus. Neturi būti jokių raudojimų, trunkančių tris ar keturias dienas, trukdančių sielai iškeliauti į naują

gyvenimą. Tokia yra kultūra, kuri skirta padėti mirusiajam ir pasiliekančiams.

Žinoma, žmogus ne akmuo - jam skauda. Bet kiek kartų esame sąmoningai slėpę savo ašaras, išlydėdami mylimą žmogų, tik tam, kad nekliudytume jam išvykti ten, kur jo laukia geresnis likimas.

Indijoje gyvuoja įdomus požiūris, kad visas pasaulis laikosi aukojimosi ir dėkingumo dėka. Dievas nuolat aukojasi savo kūriniais, tapdamas jų pačia būtimi. Dievo kūriniai atsidėkoja Dievui su meile aukodami Jam tai, ką vėlgi tik iš Jo paties gauna.

Tėvai ir senoliai suteikė mums šį gyvenimą, todėl nuolat turime jiems atsidėkoti. Indijoje, panašiai kaip Lietuvoje, mirus žmogui kasmet pagerbiama jo siela. Sakoma, kad šių sielų kitas gyvenimas priklauso nuo mūsų dėkingumo. Ceremonija yra iki kraštutinumo paprasta. Šraddhos – mirusių pagerbimo – dieną žmogus pagamina truputį maisto ir pasiūlo jį Dievui kaip savo dėkingumo auką. Tuomet šis sudvasintas maistas padedamas prieš mirusiojo atvaizdą ir prašoma išėjusios sielos pasivaišinti šiuo sielos maistu. Nesuvokiamais karmos ryšiais šis dėkingumas pasiekia žmogų, jau gyvenantį kitą gyvenimą, ir suteikia jam džiaugsmo bei pilnatvės jausmą.

Indijoje labai svarbu šią dieną pakviesti į namus ir pavaišinti šventą asmenybę. Jo palaiminimu ir išėjusi siela ir gyvieji gali labai stipriai pagerinti savo gyvenimo kokybę.